

නිරුවත ගැටුණිය

1

snpk Silva

Lhini kumari dissanayake

1

“බදුල්ල බලා ධාවනය වන රාත්‍රී තැපැල් දුම්රිය අද දින නියමිත වෙලාවට වඩා විනාඩි 30ක් පමණ ප්‍රමාද වී ධාවනය වේ!!!”

කොටුව දුම්රිය පොලේ සුපුරුදු අහුණ යකඩ පිකරයෙන් පුරුදු පරිදිම දුම්රිය ප්‍රමාදය ගැන සඳහන් කරද්දී, රඟේ ලොකු හුස්මක් අරගෙන නැවතත් 5 වන වේදිකාවේ ඇති ලී පටි තබා සාදන ලද බංකුවට හේක්තු වුනේ ‘තවත් විනාඩි 30ක් බලාගෙන ඉන්න වෙයිද? නැත්තං ඊටත් වඩා වැඩි වෙවිද?’ කියලා කල්පනා කරන ගමන්.

‘මෙව්වර දියුණු වෙව් ඉස්සරහටම යන ලෝකෙක ලංකාවේ අපි තාමත් කොව්වර නං පස්සෙන්ද ඉන්නේ?’ මේ හැම දේටම එදා ඉඳල අද වෙනකං මේ රට පාලනය කරපු පාලකයෝ අඩු වැඩි වශයෙන් වගකියන්න ඕනා නේද කියල හිතෙද්දී තමන්ගේ ජීවිත කාලේ ආයේ මතක් කරන්න කැමති නැති පුද්ගලයෙක් මතකට ආවේ හිත අස්සේ හැංගිලා තිබුණු කේන්තිය අලුත් කරන ගමන්.

රඟේ අවුරුදු 30ක් වන රූමත් දුටුවන් වගී කරන නෙත් සහලක් වගේම, රූ සපුවකට උරුමකම් කියන තරුණියක් උවත් ඇයට සොළොස් විය සපිරෙද්දීම කන්‍යා සොයුරියක් උන නිසාවෙන්ම ඇයගේ නාඹර විය වගේම යොවුන් වියත් පල්ලියට සහ ඇය මුල් පත්වීම ලබපු පාසලටම සේදී යන්නට වුනා කිව්වොත් වැරැද්දකුත් නැති තරම්. කන්‍යා පාසලක උගත් රඟේ පාසැල් වියේදීත් තමන්ගේ වැඩකටයුතු කරගත්තේ ගොඩක් වෙලාවට ආගම දහමට මුල්තැන දීලා. ඒ ඇය කුඩා කල සිටම කන්‍යා සොයුරියක් වීමට තිබුණු දැඩි කැමැත්ත නිසාම විය.

ඇයගේ අධ්‍යාත්මය තුලින් ඇය ආගම දහමට නැඹුරු වූනත් රූ සපුවත් ශරීරාංගත් ඇයටත් නොදැනීම දුටුවත් වගී කරන තරමට නෙරා වැඩෙන න වුනා. නමුත් රශ්මී ඒ ගැන කිසි තැකීමක් නොකෙරුවත් එක් වරක් ඇය දැකපු කෙනෙක් දෙවරක් නොබලා නං ගියේ නෑ. එය තරුණ මහලු බාල හැම දෙනාටම නෙත් පිනවන දසුනක් බවට පත්වෙන්න ගත්තේ, ඇය ඇඟ ලාගත් ලෝගුවටත් එය වසන් කරන්නට බැරි ආකාරයකටයි.

එහි එක් අතුරු ප්‍රතිපලයක් විධියට තමා අද රශ්මීට මේ ස්ථාන මාරුවක් ලැබීලා බදුල්ලේ දුෂ්කර පාසලකට යන්න සිද්ධවෙලා තියෙන්නේත්. ඒ ඇය කලින් වැඩ කරපු පාසලේ පැවති උත්සවයක් සංවිධානය කරන්න මූලික වෙලා වැඩ කරද්දී හමුවූන ගමේ මන්ත්‍රී එක්ක ඒ කටයුතු වලට නිතර මුනගැහෙන්න කතා කරන්න සිද්ධ වුනා. ඒ අතරතුර මන්ත්‍රී කරපු අයුතු යෝජනාවකට අකමැති වීමේ ප්‍රතිපලයක් විදියට තමා රශ්මීට ස්ථාන මාරුවක් හම්බ වුනේ බදුල්ලට. ඒ නිසාම දේශපාලනය කියන වචනේ ඇහෙද්දීත් කියාගන්න බැරි තරමේ කේන්තියක් වගේම කලකිරීමක් දැනුනේ රශ්මීට.

පොඩි කාලේ ඉස්කෝලෙන් අධ්‍යාපන වාරිකාවක් යද්දී බදුල්ල බණ්ඩාරවෙල පැත්තේ ගියාට පස්සේ මේ බදුල්ලේ යනවා මයි. ඒ පළාත කොහොමද කියල කාලෙකින් දැක්කේ නැති වුනත්, මන්ත්‍රී කාරය පලිගන්න කරපු වැඩක් නිසා කොහොමත් මේක දුෂ්කරම වෙනවා කියන එක නං රශ්මී දැනගෙන හිටියා. කනාසා සොයුරියක් වෙලා ඊටත් අවුරුදු කීපයකට පස්සේ තමා මුල් ගුරු පත්වීමක් හම්බවුනේ ගණිත ගුරුවරියක් විදියට. ඒ පාසලේ දී වුනත්, පල්ලියට සම්බන්ධව තියෙන නිසාම විනය කියන දේට මූලිකත්වය දීල තමා ඇය හැමවෙලේම වැඩ කරේ. පාසලේ ළමයි ‘රශ්මී සිස්ටර්’ කිව්වම අනිත ටිවර්ස්ලට වඩා බයක් තිබුනා. ඒ විශේෂයෙන්ම පාසලේ ආදර සම්බන්දතා තිබුණු ළමයි. ඒකට හේතුව වුනේ එහෙම සම්බන්දයක් රශ්මීගේ අතටම අහුවෙලා ඒ දෙන්නටම ඉස්කෝලෙන් යන තැනටම වැඩ කරපු නිසා.

මේ නිසාම ළමයි බයකට වඩා රශ්මි එක්ක තරහින් හිටිය කිව්වොත් වැරදි නෑ. මේ නිසාම රශ්මි ඉස්කෝලෙන් මාරු වෙලා යනවා කිව්වම වැඩිපුරම සතුටු වුනේ මන්ත්‍රීට වඩා ඉස්කෝලේ ලව් කරන කපල්ස්.

රශ්මි ගේ හිතේ පහුගිය දේවල් ගැන තිබුනේ කලකිරීමක් මොකද තමන් මෙව්වර කැපවීමකින් වැඩ කරපු පාසලෙන් තමන්ට අවසානයේ ලැබුණු දෙයක් තිබේ දැයි ඇය අයට අයට තම ඇතුලාන්තයෙන් ප්‍රශ්න කරන්නට වුනා. රාත්‍රී 9 ටත් තව ඇත්තේ මිනිත්තු කිහිපයක් පමණි. ඒ එක්කම පොදු වැස්සක් පටන්ගත්ත නිසා රශ්මි තම එක් සුටකේස් එකක් තුලට අත දමා පිරමින් පල්ලියෙන් ගිය අවුරුද්දේ ලැබුණු තත්තල් තැග්ග වුන රෝස පාට ජර්සිය සොයන්නට වුනා.

“මොනවද ළමයෝ ඔව්වර හොයන්නේ?”

රශ්මිට එහායින් බංකුවක් මත සිටි නන්නාඳුනන පිරිමියෙක් ඇයගෙන් අසන්නට වුනා. එතකොට තමා හරියටම ඒ පුද්ගලය දැක්කේ,

“දෙයියනේ මේ අපේ මිස්ටර් ඩේසුසා නේ? මේ කොහේ යන ගමන්ද?” මිස්ටර් ඩේසුසා යනු කතෘරාමය අයත් පල්ලියේ ප්‍රධාන දායක සභාවේ පුද්ගලයෙකි. ඔහු කොහොමත් රශ්මි සමග එදා ඉඳන් ම කුළුපග වරිතක් උනා.

“සිස්ටර් රශ්මි මම මේ දුවව ට්‍රෙන් එකට ඇරලන්න ආවා, අනිද්දා කැම්පස් පටන් ගන්නවා නේ?”

“අහන් මමත් මේ බදුල්ලේ යන්න කියලා මිස්ටර්”

“අහන් ඔව්මනේ අපේ නෝනා මට කීවා සිස්ටර් ට මාරුවීමක් දීලා කියලා ඉහලින්”

“ඒවා නම් ඉහලින් නෙමෙයි පහලින් ආපු ඕඩර් මිස්ටර්”

“ඒකක් මට නෝනා කීවා සිස්ටර්, ඕවා ඔහොම තමයි මේ වනවරයෝ ලෝගුවක් ඇඳගත්ත ගැනියෙකුටවත් නිදහසේ ඉන්න දෙන්නේ නෑ!!!”

රශ්මි එයට පිළිතුරු දෙනවා විනා පොදු වැස්ස අතරින් කොච්චි පාර දිගේ ඇතින් හිමිහිට ඇදෙන යකඩ යකෙක් දෙස නෙත් යොමා සිටින්නට විය.

“අන්න කෝච්චිය එනවා”

“අහ්හ ඒකද ට්‍රෙන් එක”

“සිස්ටර් පරිස්සමින් යන්න මේකේ රැට එකේක විදියේ මිනිස්සු යනවා නේ , පැය 10 කට වඩා යන නිසා බැග් ටික පරිස්සම් කරගන්න මතක ඇතුව” ඔහු උපදෙස් මාලාවක් තරුණ කන්‍යා සොහොයුරිය වෙත ලබා දෙන්නට විය. ඒ සියල්ල නිස සලා බාරගත් ඇය ගමන් මලුත් සුදානම් කරගෙන නැගිසිටියේ තමන් මේ අඛියෝගය කෙසේ හෝ ජයගන්න හිත අදිෂ්ඨාන කරගෙන.

“බදුල්ල බලා ධාවනය රාත්‍රී තැපැල් දුම්රිය පස්වන වේදිකාවට ලඟ වේ!!!” කොටුවේ යකඩ කට ආයෙත් බෙරිහන් දෙන්නට උනා.

තවත් විනාඩි 2ක් වගේ යද්දී දුම්රිය ඇවිල්ල වේදිකාවේ නැවත්තුවම රශ්මි මිස්ටර් ඩෙසුසාට සමුදීලා, බැග් ටිකත් උස්සගෙන නැගලා තමන් වෙන්කර ගත්ත සිට නොමීමරේ හොයාගෙන, ඒ කරලා බැග් එකත් උඩ රාක්කේත් දාල වාඩි වෙලා කවුළුවෙන් එලිය බලාගෙන හිතුවේ අදින් පස්සේ අලුත්ම පරිසරේක අලුත් ජීවිතෙකට මුන දෙන්න සිද්ධවෙනවා නේද? කියන එක. අවුරුදු 30ක් තිස්සේ හැදී වැඩුන කොළඹ අවට හැමදේම දාල කොච්චර කාලයක් එහෙ ඉන්න සිද්ධවෙයිද කියලා ඇගේ සිතේ සැකයක් තිබුනා.

කොහොමත් ආයේ ලඟකදී නම් මේ පැත්ත පළාතේ එන්න ඉඩක් නෑ කියන එක රශ්මි හොඳටම දැනගෙන හිටියා, මොකද මන්ත්‍රී කියපු කරපු දේවල් එක්ක පිරිමි සංහතියම වගේම ලිංගික ජීවිතේ ගැනත්.

මිනිස්සු ඒ දේ වෙනුවත් කොච්චර පහත් තැනකට වැටෙනවද කියන එකත්, ඒක ඔය කියන තරම් දේවල් කරන්න ආශ්වාද ජනක දෙයක්ද කියලාත් ඇයට සිතනා. මිනිස්සු ආගම දහමට අනුව ජීවත් වෙනවා නං ලිංගිකත්වය කියන්නේ එක්තරා අවශ්‍යතාවයක් වීනා ඒක පස්සේ ඇලී ගැලී ඉන්න ඕන දෙයක් නෙමේ කියලයි රශ්මී ඒ කාලේ ඉදලම හිතුවේ. ඒකයි එයාගේ පත්තිවල ඉන්න මගුල් විසේ ඉහට ගහපු ළමයින්ට ඒවා නවත්තලා ඉගෙනීම ට යොමු කරන්න ඇය උත්සහ කරන්න.

පළමු පත්තියේ ටිකට එකක් බුක් කරලා තිබ්බේ පල්ලියෙන් මයි, හරියට උනු කලබැගැනියට රශ්මීගෙන් සමාව අයාවනා කරනවා වගෙයි, නැති නම් ඇය කිසි දිනෙක පළමු පත්තියේ ගමන් ගිය එකියක් නෙමෙයි.

විදේශීය සංචාරකයන් කිහිපදෙනෙක් ඇරෙන්නට පළමු පත්තියේ ගමන් කරේ රශ්මී පමණි. බොහෝ දේශීය සංචාරකයන් දෙවන පත්තියෙන් සැහීමකට පත්වීමට තීරණය කර තිබුනේද? අශිෂ්ට දේශපාලනයම බව ඇයට නැවත දුම්ඊයේ යකඩ බඳ මතට ඇදහැලෙන වැහි බිංදුවල ශබ්දය මැදින් සිතියට එන්නට විය. එවිට ම ඇගේ ජංගම දුරකථනය වයිබ්‍රේට් වෙන්නට වුනි. නාදුන නොමිබරයක් නිසා ඇය එයට පිළිතුරු නොදීම මගහැර දමන්නට වුනි. ටිකකින් එයින් කෙටිපණිවිඩයක් දැක ඇය ගල් ගැසුණා.

‘අපට කකුල් දෙක පළල් කරලා ඇල්ලුවා නම් මෙහෙම වැස්සේ කටු කන්න ඕන නැතේ සිස්ටර් හුත්ති’ එහි තිබුනේ එවැන්නක්.

‘තමුසේ කවුද?’

‘මම කවුද කියලා පෙන්න්න තමයි හුත්තියේ තොගේ ඔය නිකන් නාකිවෙන හුතු හිල මට දෙන්න කියලා ඉල්ලුවේ, කොහෙද හුකන්නි පොලිසි ආනේ ගිහින් මාව යකා ඇවිස්සුවා නේ’ මේ අර මන්ත්‍රී පරයා බව දැනගත් රශ්මී,

‘දෙවියන් වහන්සේ තමුසේ ගැන බලාගනිවී, පරිසමින් ජීවත් වෙයන්’ කියලා කෙටි පණිවිඩයක් යවලා අංකය අවහිර කරලා දැමීමා.

“සුදුම කාලකණයෙක්” ඇගේ තොල් මිමිනෙන්නට උනා.

මොහොතකින් දුම්බිය හෙමින් හෙමින් ගමනාරම්භ කරා. ඒත් එක්කම රශ්මිට දැනුනේ එක විදියක සැනසීමක්.

වැහි සිතලත් තුරුළු කරගත් කෝවවිය කෙමින් වේගවත් ව කඳු-බැවුම් පහු කරන බව අන්දකාරය තුලින් ඇය නිරීක්ෂණය කරා, රාත්‍රිය උදාවත් ම රශ්මිට නොදැනීම ඇගේ ඇස් පියවෙන්නට වුනා. ඒත් කරුමයකට මෙන් ඇගේ සිහින වලද සිටියේ නරුම මන්ත්‍රී පමණි. නොයෙකුත් විකාර සිහින අතර නින්දත් නොනින්දත් අතර ඇ තනිවෙන්නට වුණා.

සිතල මීදුමත් එක්ක රශ්මිගේ මුළු ගතම සලිත වෙද්දී තව තවත් ගුලිවෙන්න හිතුවේ. නිදි ගැට හරිමින් දැස් විවර වෙද්දී දැක්ක දසුනින් රශ්මිට හැමදේම අමතක වුනා වගේ, දුම්බිය කවුළුවෙන් එලිය බලද්දී සුදු වලාකුලින් වැහුන මීදුමත් එක්ක කඳු මුදුන් දෙකක් විතර පෙනුනා ඇතින්. ඒ එක්කම දුම්බිය වේගය අඩුවෙලා දුම්බිය නවත්තන්න වුන නිසා කවුළුව ඇරලා ඔලුව දාල බැලුවම දැක්කේ ඉදල්ගස්හින්න දුම්බියපොළ කියලා. ඉදල්ගස්හින්න දුම්බිය ස්ථානයේ ඇති සුන්දරත්වය ගැන කතා අහල තිබුනට අද තමා ඒක අත් දකින්න පුළුවන් වුනේ.

ඒ සුන්දරත්වය විදිමින් සිතල මීදුමට ඇය නිරාවරණය වෙද්දී ඇගේ හිරිගඩු පිපිලා මුළු ගතම සිතෙන් ගැහෙන්න වගේ වුනා. කොළඹ කාශ්ටකේ ඉදල මේ වගේ පරිසරයට ආවම තමා එකේ වෙනස උපරිම අත් විදින්න පුළුවන් කියලා රශ්මි තේරුම් ගත්තා. එද්දී හිතේ කුකුසක් තිබුනත් මේ දුෂ්කර පළාතක තමන්ට කොහොම හැඩ ගැහෙන්න පුළුවන් වේවිද කියලා මේ සුන්දරත්වය වගේම සිතල පරිසරය රශ්මිගේ හිතට අමුතු ප්‍රබෝධයක් වගේම නව පණක් දුන්න වගේ වුනා.

තවත් දුර යන්න කිබුනත්, බදුල්ලේ පරිසරයත් මේ වගේම වුනොත් හොඳයි කියලා රශ්මිට හිතුවේ. විනාඩි 5ක් වගේ නැවතුමකින් පස්සේ ආයේ දුම්රිය ගමන ආරම්භ වුනේ රශ්මිව තව තවත් ඒ සුන්දර පරිසරයට වගේම මනස්කාන්ත දර්ශන සමුදායක් ඇස් ඉදිරි පිට මවමින්. කවුළුවෙන් ඔලුව දාගෙන එහෙම විනාඩි 10ක් වගේ යද්දී රශ්මිගේ දුරකථනය නාද වෙන්න ගත්ත නිසා අවධානය බිඳිලා බැග් එකට අතදාල ලෝන් එක අරගෙන බැලුවේ මේ වෙලේ කවුද කෝල් කරන්නේ කියලා කේන්තියෙන්, මන්ත්‍රී කාරයවත් ද කියලා. ඒත් කෝල් එක ආවේ බදුල්ලේ ලෑන්ඩ් ලෝන් එකකින් නිසා ඉක්මනට කෝල් එකට ආන්සර් කරා.

“හලෝ ...”

“හලෝ... මේ රශ්මි සිස්ටර් නේද?”

“ඔව්. රශ්මි සිස්ටර් තමයි. කවුද මේ?”

“අහ්න් සිස්ටර් මම මේ බදුල්ල සාන්ත අන්තෝනි වර්ච් එකේ ෆාදර් ග්‍රැන්සිස් කතා කරන්නේ. station එකෙන් කිව්වා අද කෝවිචිය පැයක් විතර පරක්කු කියලා. ඒකයි මම මේ බැලුවේ දැන් කොහෙද කියලා”

“ආනේ ෆාදර්. මට අදුරගන්න බැරි වුනානේ. ඔව්. කොටු වෙන් එද්දීම පරක්කු වුනානේ කෝවිචිය. දැන් තමයි ඉදල්ගස්හින්න station එකෙන් ආවේ.”

“අයියෝ එහෙමද? එහෙනම් තව වෙලාවක් යනවා. කමක් නෑ සිස්ටර්. පරිස්සමින් එන්න. මං අපේ පල්ලියේ මුර කරන රාජු station එකට එවල තියන්නම්. එයා ඔයාව එක්කගෙන ඒවි පල්ලිය ටම.”

“අනේ ඒක නං ලොකු දෙයක් තමා ෆාදර්. මොකද මට මෙහෙ එහෙම යන්න එන්න දන්නේ නෑනේ”

“නෑ නෑ බය වෙන්න එපා සිස්ටර්. ඒ නිසාම තමයි මම රාජුව station එකට එවන්නේ. එයා ටීල් එකකින් ඇවිල්ල ඉදි. එකේම නැගල එන්න පලුවන් සිස්ටර්ට.”

“හා ෆාදර් එහෙනම් ගැටළුවක් නෑ.”

“හරි සිස්ටර් එහෙනම් පරිස්සමින් එන්න. ඕන වුනොත් මේ නොමීමරේට කෝල් එකක් ගන්න. මේ පල්ලියේ නොමීමරේ”

“හරි ෆාදර්. තැනක් යු. Bye”

රශ්මි කෝල් එක කට කරලා සැනසුම් සුසුමක් හෙළුවේ දන්න මනුස්සයෙක් එක්කං යන්න එනවා කිව්වා නිසා. බදුල්ලෙන් බැහැල යන එන තැන අහන්න හිතේ පොඩ් බයක් නොතිබුනාමත් නෙමේ නොදන්නා පරිසරයක් නිසා.

කොහොමහරි දුම්රිය බදුල්ල දුම්රිය ස්ථානයට එද්දී 9 පහුවෙලා තිබුනා. බදුල්ල අවසාන දුම්රිය ස්ථානය නිසා බහින්න ලොකු සෙනගක් හිටියේ නෑ. රශ්මි බෑග් එකත් උස්සගෙන දුම්රියෙන් බැහැලා ඉස්සරහට ඇවිදගෙන ආවේ තමන්ව බලාපොරොත්තු වෙන් කවුරු හරි ඉන්නවද බලාගෙන. රාජු කියල කෙනෙක් කිව්වට මනුස්සය කවුද කියන්න දන්නේ නැති නිසා. කොහොමත් මේ ගොඩක් දම්ල අය ඉන්න නිසා රශ්මි හිතුවේ රාජු කියන්නේ පොඩ් කොල්ලෙක් වෙන්න ඇති කියලා.

ඒ නිසා රශ්මි වටපිට බල බල ආවේ පොඩ් වයසේ පිරිමි ළමයෙක් ඉන්නවද කිය කියා. කොහොමත් ඒ වෙලේ කෝච්චියේ සිස්ටර් ලෝගුවක් ඇඳලා ආවේ රශ්මි විතරක් නිසා රශ්මිව එන කෙනාට අදුර ගඟුන් අපහසුවක් වෙන්නෙත් නෑ. එහෙම ටික දුරක් ඇවිදගෙන ඉස්සරහට එද්දී වයසක තලතුනා මනුස්සයෙක් සරමක් ඇඳලා රශ්මි ඉස්සරහට හිනා වෙන ගමන් දුවගෙන ඇවිත් යට හත් පහත් විදියට ගරු සරු ඇතිව කතා කරේ,

“මේ රඹේ සිස්ටර් නේද?”

“ඔව්. මේ රාජු ද? ෆාදර් ග්‍රැන්සිස් එවනවා කිව්වේ”

“ඔව් සිස්ටර්. මම රාජු. මම දැන් ඇවිල්ල විනාඩි 30ක් විතර වෙනවා.”

“ඒකනේ රාජු. කෝච්චිය අද භොදම පරක්කුයිනේ වෙනද වෙලාවට වඩා?”

“අපෝ ඒක සාමාන්‍ය දෙයක් සිස්ටර් මේ උඩරට මාර්ගෙ, මේ මිදුමයි, වංගුයි එක්ක එද්දී කොහොමත් පරක්කු වෙලා එන්නේ”

“ඒක නං එහෙම තමා. කොච්චර දුරද අන්කල් පල්ලියට මෙහෙ ඉදල?”

රඹේ රාජුට නම නොකියා අන්කල් කියලා කිව්වේ රාජු තමන්ගේ පියා ටත් වඩා වයසින් වැඩි කියලා තේරුම් ගත්තා නිසාත්, නම කියල කතා කරන්න හිත දුන්නේ නැති නිසාත් වගේ.

“දුර කියලා නං කිලෝමීටර් 5ක් වත් නෑ. ඒත් ඒ පාර හදල නෑනේ සිස්ටර්. ගල් බොරළු පාරක්, වැස්සට හේදිලා එහෙම ගිහිල්ල නිසා යන්න කොහොමත් විනාඩි 20-30ක් විතර යනවා චීල් එකේ හරි වාහනේක හරි නං. බයික් එකේ නං විනාඩි 10 වගේ ඇද ගන්න පුළුවන්”

“ආ එහෙමද? ෆාදර් කිව්වේ චීල් එකක් එනවා කියලා. ඒ කියන්නේ තව විනාඩි 30ක් විතර යන් තියෙනවා”

“ආහ්හ් නෑ සිස්ටර්. චීල් එකේ නෙමේ මං ආවේ. මොකද චීල් එක එලියට ගනිද්දීම පොඩි ලෙඩක් ආව. ඒ නිසා මම බයික් එකේ ආවේ සිස්ටර්ව ඉක්මනට ගන්න එන්න ඕනා නිසා. කමක් නෑ නේද සිස්ටර්”

“අය්යෝ එහෙමද? මේ බෑග් එකත් උස්සගෙන කොහොමද බයික් එකේ යන්නේ අන්කල්?”

“එක අවුලක් වෙන එකක් නෑ. ස්කූට් එක නේ. බැග් එක ඉස්සරහින් දාල පුළුවන්. යමුකෝ සිස්ටර්”

එහෙම කියල රාජු බැග් එකක් අරගෙන ඉස්සර වුනා. සිස්ටර් රාජු පස්සෙන් ඇවිදගෙන යන්න වුනේ බයික් එකේ යනවා කියන එක එව්වර ගානක් වුනේ නැති නිසා. මේ පළාත වල තියෙන දුෂ්කර ජීවිතේට අද ඉදන් කොහොමත් හැඩ ගැහෙන්න වෙනවා කියලා දන්නා නිසා.

Station එකෙන් එලියට ඇවිල්ල රාජු බයික් එක නවත්තල තිබුන තැනට ගිහිල්ලා, බැග් එක ඉස්සරහ කියල ස්ටාර්ට් කරලා හරවල ගත්තා. රශ්මී මීට කලින් මේ වගේ අත්දැකීමක් ලබල නැති නිසා බයික් එකට නගිද්දී රාජු ගේ කරට ඇත කියලා වරුවක් අරගෙන තමා නගින්න වුනේ ලෝගු එකක් පොඩ්ඩක් පටු නිසා කකුල් දෙක පළල් කරද්දී. ඊට පස්සේ රාජු බයික් එක පාරට දාල ප්‍රධාන පාර දිගේ විනාඩි 5ක් විතර ඇවිල්ල අතුරු පාරකට හැරෙව්වා. එකේ ටික දුරක් යද්දී රාජු කිව්වා වගේ වල ගොඩැලී වගේම තැන තැන ලොකු වලවල් එහෙමත් තිබුනා. පාර ගොඩක පළල් නොවුන නිසා එක වාහනේ කට තමා එක පාර මාරු වෙන්න පුළුවන් වුනේ. රශ්මී ඒ වෙද්දී වාඩි වෙලා පිටි පස්සෙන් අල්ලාගෙන ආවේ රාජුට ගැවෙන්න නැති වෙන්න. එත් අතුරු පාරට දැම්මට පස්සේ බයික් එක පස්ස උඩ යන විදියට ගල් උඩින් එහෙම යද්දී රශ්මීව ටික ටික ඉස්සරහට ඇවිල්ල රාජුගේ ඇගේ ගැවෙන්න වුනා. දෙතුන් පාරක් රාජුට සොරි කියලා පස්සට උනත් එන්න එන්න පාර සවුත්තු වෙන නිසාම වගේම කන්ද බහින්න පටන් ගත්ත නිසා රශ්මීට පස්සට වෙලාම ඉන්න වුනේ නෑ. කොහොමහරි අවසානේ රශ්මීට රාජුගේ ඇගේම හේත්තු වෙලා ඉන්න වුනා අකමැත්තෙන් උනත්. රශ්මීගේ කුක්කු දෙක බෝල ගෙඩි දෙකක් වගේ ලොකුයි වගේම සොල්ට් නිසා රාජුගේ පිටේ තද වෙද්දී රජුටත් හිතාගන්න බැරි වුනා මේ මොකද්ද සිද්ද වෙන්නේ කියලා. දේව කන්‍යා සොයුරියක් නිසා රාජු පුළුවන් තරම් තමන්ගේ හිතා පාලනය කරගෙන ඉන්න උත්සහ කරේ ඒ සිද්ද වෙන දේ අමතක කරලා.

එක් එක අවස්ථාවකදී හිතූනා වීලේ එක මිස් කරේ හොද වෙලාවටද කියලා මේ වගේ සොල්ට් කුක්කු දෙකක් පිටෙට ඇතිලේලී ඇතිලේලී එද්දී. ඒ නිසාමද කොහෙද රාජුටත් නොදනී බයික් එකේ ස්පීඩ් එක අඩු වෙලා වැඩිපුර ගල් උඩින් වලවල් වලින්මයි යන්න ගත්තේ. ඒ වෙද්දී රශ්මිටත් වෙන විකල්පයක් නැති නිසා යන විදියටම යන්න සිද්ධ වුනා.

වෙනදා විනාඩි 5-8 වගේ එන ගමන එදා රාජු විනාඩි 15ක් විතර ගත්තා. ඒක හිතලම කරපු දෙයක්ද නැත්තං ඉබේම වුන දෙයක්ද කියලා රාජුට හිතාගන්න බැරි උනා. කොහොමහරි පල්ලිය ඇතුලට බයික් එක හරවද්දී රශ්මි වට පිට බැලුවේ අද ඉදං අලුත් ජීවිතේ මෙතනින් පටන් ගන්න වෙනවා නේද කියලා කල්පනා කරන ගමන්. රාජු ඇවිල්ල බයික් එක නවත්තලා.

“සිස්ටර්ට බහින්න පුළුවන් නේද?”

“අනේ ඔව් අන්කල්. පොඩ්ඩක් ඔහොම ඉන්නකෝ. ගැස්සුන ගැස්සිලට මගේ කොන්දත් මොනාද වෙලා වගේ?”

“ඔව් ඒක තමා සිස්ටර්. මේ පාරවල් ඔහොම තමා ඉතින්. අද ඉදන් සිස්ටර්ට හැමදාම ඔය පාරේ යන්න වෙනවා”

“එහෙමද? ඉස්කෝලේ තියෙන්නේ මේ ළඟ නෙමේ නේද?”

“නෑ සිස්ටර්. පල්ලියේ ඉදල අර ජේන පාරේ කිලෝමීටර් තුනක් වගේ ගම ඇතුලට යන්න ඕනා. ගම තියෙන්නේ ඒ ඇතුලට වෙන්න”

“අහන් එහෙමද? ඒ කියන්නේ ඒ පාර මීට වැඩ දුෂ්කරද?”

“ඔව් ටිකක් විතර. පයින් යනවා නං ගානක් නෑ. ඒත් එව්වර දුරක් මේ ලඝු කැලා අස්සේ යන එක එව්වර සුදුසු මදි සිස්ටර්ට.”

“එතකොට කොහොමද මම යන්නේ?”

“ලාදර් ග්‍රැන්සිස් විකල්පයක් හදල ඇති සිස්ටර්?”

“හරි අංකල්. එහෙනම් මං යන්නම්. ලාදර් ගේ ඔපිස් එක කොහෙද කියෙන්නේ?”

“සිස්ටර් ඔතන පල්ලියේ දොර ලඟින් වමට හැරිලා යන්න. එතනම දකුණු පැත්තේ කියෙන්නේ?”

“හරි අංකල්. අනේ තැන්කස්!!!”

“අපෝ මට මොකට ස්තූති කරනවද සිස්ටර්. මේක මගේ ජොබ් එක නේ”

“ඒ උනාට මම නිසා රස්තියාදු වෙන්න වුනානේ අන්කලට”

“අයියෝ ඕක මොකද්ද සිස්ටර්”

රාජු එහෙම කියන ගමන් නොදැනුවත්ම වගේ රශ්මීගේ කුක්කු දෙක දිහාට ඇහැ ගියේ මේක නේද මෙව්වර වෙලා ඇතිල්ලී ඇතිල්ලී ආවේ කියන සිතුවිල්ලෙන්. ඒ වෙලේ එහෙමට වල් අදහසක් අවේ නැතත් හිතට මහා අමුත්තක් වගේ දැනුනා කියලා රාජුට හිතූනා. ඒ නිසා පුළුවන් තරම් ඒ දේ අමතක කරලා දාන්න ඕන කියලා හිතල පල්ලිය කුරුසේ දිහා බලල පපුවේ කුරුසේ සටහන් කරගත්තේ මට සමාවෙන්න වැරදි දෙයක් හිතුව නං කියන අදහසින් වගේ.

*****

රශ්මී රාජු කිව්ව විදියට ලාදර් ග්‍රැන්සිස් ගේ කාර්යාල කාමරේ භොයාගෙන යද්දී ලාදර් ග්‍රැන්සිස් මේසේ වාඩි වෙලා මොනාද ලියන ගමන් හිටියේ.

“Excuse me”

රශ්මී කතා කරාම තමා ලාදර් ඔලුව උස්සල බැලුවේ.

“ආ රශ්මි සිස්ටර් ආවද? කෝ වීල් එකේ සද්දයක් වත් ඇහුනේ නැතෙ එනවා”

“නෑ ෆාදර් ග්‍රැන්සිස්. රාජු කිව්වා එන්න හදනකොට වීල් එකේ මිස් එකක් ආව කියලා, ඒ නිසා බයික් එකේ ආවේ කියලා”

“ඒකත් එහෙමද? මං මිනිහට කියල තියෙනවා ඕක හදා ගනුන් කියලා හරි කෙනෙක්ට දීල. සිස්ටර්ට බයික් එකේ එන්න අපහසු වුනේ නැද්ද?”

“ඒක නං එහෙම තමයි. ඒත් දැන් මේ දුෂ්කර පාරවල් වලට හුරු වෙන්නත් ඕන නේ ඉස්සරහට”

“ඔව් ඒක නං එහෙම තමා. කොළඹ වගේ මෙහෙ පාරවල් නං කාපටි නෑ. එක්කෝ ඇවිදින්න ඕනා. නැත්තං වීල් එක හරි බයික් එකක හරි තමා ගමන.”

“ඔව් ඒක තමා රජු අන්කලුත් කිය කියා ආවේ. මෙහෙ ගමන් බිමන් නං ටිකක් මට අමාරු වෙයි කියලා”

“ඔව්. මටත් ඉතින් කරන්න කියලා දෙයක් මෙහෙමයි කියන්න බෑ සිස්ටර්. මට පුළුවන් විදියට පහසුකම් සපයල දෙන්නම්. මොකද මේවා ඉහලින් ආපු ඕඩර්ස් නේ. සිස්ටර් දන්නවා ඇති නේ?”

“ඔව් ෆාදර් ඒකට කමක් නෑ.”

මං සිස්ටර්ට අපේ කලින් ෆාදර් ජෝෂුවා නිටපු බංගලාව තමා ලෑස්ති කරේ. මේක හදිස්සියේ වෙච්ච දෙයක් නිසා මට හරියට අස් පස් කරලා තියන්නත් බැරි වුනා. රාජු සුද්ද පවිත්‍ර කරන වැඩ ටික බංගලාව ඇතුලේ නම් කරලා ඇත්තේ. වත්ත පිටිය තව තියෙනවා කරන්න. මොකද ෆාදර් ජෝෂුවා මෙහෙත් ගියේ දැන් මාස 3කට විතර කලින්. ඊට පස්සේ එකේ කවුරුත් නවාතැන් ගත්තේ නෑ.

“එහෙමද? කමක් නෑ ෆාදර් මම ඒ ටික අස් පස් කරගෙන හදා ගන්නම් පුළුවන් විදියට”

“නෑ සිස්ටර්. මොනාහරි උවමනා නං රාජු ඉන්නවා. මිනිහට කියන්න. සිස්ටර් කරන්න යන්න ඕන නෑ ඔය දේවල්”

“හරි ෆාදර්.”

“එහෙනම් යමු. ඊයේ රෑ ඉදල කෝච්චි ගමන නේ. මහන්සි ඇති සිස්ටර්ට දැන්. රෙස්ට් එකක් ගන්න අද”

ඔව ඒක නං ඇත්ත. නිදි මත තමා වැඩිපුර කියෙන්නේ?”

“ඒක තමයි. යමු එහෙනම්”

ෆාදර් ෆ්‍රැන්සිස් නැගිටලා මේසේ උඩ තිබුන යතුරු කැරැල්ලක් අතට අරගෙන ඉස්සර වුනා. රශ්මිත් ෆාදර් එක්කම වගේ ඇවිදගෙන යන ගමන් ඇහුවේ හිතේ පොඩි වකිතයක් තිබුන නිසා

“ෆාදර් ෆ්‍රැන්සිස් මෙහෙ වෙන සිස්ටර් ල නැද්ද පල්ලියේ?”

“නෑ සිස්ටර්. මයේ හිතේ මේ සිස්ටර් කෙනෙක් මේ පල්ලියට එන්නේ අවුරුදු 7-8කට විතර පස්සේ. කලින් හිටිය මේරි සිස්ටර් මෙහෙන් ගියේ මීට අවුරුදු හතකට විතර ඉස්සර වෙලා. එයා තමා හෙඩ් මාස්ටර් විදියට හිටියේ දැන් රශ්මි සිස්ටර් උගන්නන යන ඉස්කෝලේ.”

“එහෙමද? ඉතින් මෙහෙ සිස්ටර් කෙනෙක්ට තනියම ඉන්න ගැටළුවක් නැද්ද?”

“අපෝ එහෙම නං ගැටළුවක් නෑ. කොහොමත් මෙහෙට ඉතින් ගමේ උදවිය එනවා යනවා නේ. අනික මමයි රාජු විතරනේ පල්ලියේ ඉන්නේ. ඒ නිසා එහෙම සිස්ටර්ට ගැටළුවක් වෙන්නේ නෑ.”

“නෑ මං එහෙම හිතල නෙමේ ඇහුවේ. අපි සිස්ටර්ල උනත් දනන්වනේ
ආදර් මිනිස්සු ගැන. මට මෙහෙට එන්න සිද්ධ වුන හේතුව වුනත් ආදර්
දන්නවා ඇති නේ.?”

“එහෙම හේතුවක් නිව්වියටම නං දන්නේ නෑ. ඒත් දේශපාලකයෙක්
ගැව්ලා ඉන්නවා කියන්නේ මොකක් හරි කොස්සක් තියෙනවා කියල මට
හිතුවනා.”

“අපෝ ඒ මිනිහ ගැන නං මතක් කරන්නවත් මං කැමති නෑ. මතක්
වෙද්දීත් පිළිකුල් මට”

“අපි දේව දරුවෝ නේ සිස්ටර්. ඉතින් මිනිස්සුන්ගේ වැරදි වලට මැදි හත්
සිතීන් බලල සමාව දෙන්න ඕනා. ඒකනේ අපේ රාජකාරිය”

“ඔව් ඒ නිසාම තමයි මමත් ඉවසල මේ ගමන ආවේ ආදර්. අපිව බල්ලෝ
හපා කැවා කියලා අපි උන්ව හපන්න යන්නේ නෑනේ”

“අන්න ඒක තමයි සිස්ටර්.”

දෙන්න කතාවෙන් කතාවෙන් බංගලාවට එද්දී, රාජු වත්තේ ගස් වගයක්
විසි කැති ගාන ගමන් හිටියේ. ආදර් එනවා දැකල ඒ වැඩේ පැත්තකින්
තියලා ඉක්මනට ඒ පැත්තට දුවගෙන ආවා.

“රාජු. මේ යතුරෙන් දොර ඇරලා සිස්ටර්ට අතුලට යන්න දෙන්නකෝ.
ඇතුලේ ඔක්කොම අස් පස් කරලා නේද තියෙන්නේ?”

“ඔව් ආදර්. බංගලාව සුද්ද කරලා තියෙන්නේ.”

එහෙම කියලා දොර ඇරලා දීල රැගිටි ඇතුලට යන්න ඉඩ දීල පස්සට
වුනා. රැගිටි දොරෙන් ඇතුල් වෙලා විසිත්ත කාමරේ වගේම එයාට වෙන්
කරලා තිබුන කාමරේත් බලල එලියට ඇවිල්ල කිව්වා.

“අනේ ආදර් මේ තියෙන එක මට වැඩිත් එක්ක. අයේ මුකුත් කරන්න දෙයක් නෑ”

“ඒකට කමක් නෑ. එහෙනම් සිස්ටර් වොෂ් එකක් දාල රෙස්ට් කරන්න. මම යන්නම්. රාජු වත්තේ වැඩ ටික ඉවර කරලා යාව්. අදට මං රාජුට කිව්වා කෑම ලැස්ති කරලා දෙන්න කියලා”

“අනේ ඒකට කමක් නෑ ආදර්.”

“රාජු උණු වතුර හීටරේ වෙක් කෙරෙව්වා නේද?”

“ඔව් ආදර්. ඒක වැඩ. ඊයේ ඒවා ඔක්කොම වෙක් කරා ගෙන්නල්ල තියෙන්නේ”

“හා ගුඩ්. එහෙනම් මං දැන් යනවා. සිස්ටර්ට ඕන මොනාහරි තිබුනොත් කරලා දෙන්න”

“හරි ආදර්.”

“එහෙනම් සිස්ටර් මං යන්නම්.”

“අනේ තැන්කිස් ආදර් මේ කරපු උදව් වලට”

“ඒවා මගේ රාජකාරිය සිස්ටර්.”

ග්‍රැන්සිස් එහෙම කියල ගියාම රාජුත් නවත්තලා දාපු වැඩේ පටන් ගන්න ආයේ ගියා. රැස්මිත් එහෙමම දොර වහල කාමරේට ගිහිල්ල බෙඩ් එකේ පොඩ්ඩක් ඇලවුණේ ගතට දැනුන මහන්සිය නිසාමයි. එහෙම ඇදේ හාන්සි වෙලා සිවිලිම දිහා බලාගෙන කල්පනා කරන්න වුනේ මන්ත්‍රී නිසා සිද්ධ වුන දේවල් වගේම මිනිහා ඊයේ රැ කුණුහරුපෙන් බැනපු ඒවා. මිට කලින් කවදාවත් එහෙම වචන කාගෙන්වත් අහල තිබුනේ නැති නිසා ඒකෙන් දැනුන හැඟීම මොකද්ද කියල හිතාගන්න බැරුව හිටියේ.

එතනින් පටන් ගත්ත ගමන උදේ ඇවිල්ල රාජු එක්ක බයික් එකේ එද්දී වෙච්ච සිද්දිය එක පාරටම ඔලුවට ආවේ හිතට ලැජ්ජාවක් එකතු කරන ගමන්. ඒ වෙලේ ඒ ගැන මුකුත් හිතුවේ නැති උනාට ඇත්තටම රාජු මොනා හිතුවද දන්නේ නෑ මං ගැන එහෙම මගේ පසුව පිටේ ගැවෙද්දී. ඒක ලොකු නිසා හොදට තද වෙලා ආවේ අන්තිම ටිකේ. ඒ වෙලේ මට මුකුත් කරගන්න විදියක් තිබුනේ නෑ වගේම හැබැයි රාජුත් මුලදී වගේ නැතත් පස්සේ ටිකක් වැඩිපුර පස්සට බර වුනාද කියලත් හිතුවා. ඒ එක්කම රඟ්මිගේ ඔලුවට ආවේ රාජු කිව්වේ සාමාන්‍යයෙන් බයික් එකේ එද්දී විනාඩි 10ක් වගේ යනවා කිව්වට ඊට වඩා වෙලාවක් ගන්නා නේද කියලා බයික් එකේ එන්න. මුලදී ආපු බයික් එකේ ස්පීඩ් එකත් අඩු වුනාද කියලත් හිතේ පොඩි සැකයක් ආවා. එක එක විකාර දේවල් රඟ්මි ගේ ඔලුවට එද්දී ඉක්මනට නැගිටලා බාත්රෑම් එකට ගියේ මේ හැමදේම අමතක කරලා refresh වෙන්න හොද හොට් වෝටර් බාත් එකක් දාගන්න කියලා හිතලා.

බාත්රෑම් එකට ගිහිල්ල ඇඳලා හිටපු ලෝගුවයි ඊට පස්සේ පැන්ටියයි බ්‍රා එකයි ගලවලා පැත්තකින් තියලා නිරුවතින්ම ඡවර් එක යටට ගිහිල්ල කරාමේ ඇරියේ උණුසුම් දියදහරක් බලාපොරොත්තු වෙන්. ඒත් මුළු ඇඟම සලික කරමින් සීතල වතුර දහරක් ඇඟට වැටෙද්දී රඟ්මිව වෙවුලන්න ගත්තේ මුකුත් හිතාගන්න බැරුව. ඒ එක්කම එක පාරට ඡවර් එක යටින් එලියට පැන්නේ සීතලට ගැහි ගැහි. ඒ වෙලේ කරන්න දෙයක් නැති වුන නිසා ටවල් එක ඇඳලා උඩින් තව ටවල් එකක් දාල එලියට ආවේ රාජුට බලන්න කියන්න වෙන කරන්න දෙයක් නැති නිසා. දොර ලඟට ඇවිල්ල රඟ්මි රාජුට කතා කරේ

“අනේ අන්කල් ඉක්මනට එන්නකෝ කියන ගමන්”

රාජු ඒක ඇහිලා බලද්දී රඟ්මි ඉන්න විදිය දැක්කම ටවල් එක පිටින් මුකුත් හිතාගන්න බැරි උනා. බයවෙලා වගේ හිටපු නිසා හිතුවේ සතෙක් සරප්පෙක්වත් දැකලද කියලා මෙහෙ සාමාන්‍යයෙන් උන් ඉන්න නිසා.

“මොකෝ සිස්ටර්? මොකද උනේ??”

“අනේ අන්කල්. මං උන් වතුර නාන්න කියල ටැප් එක ඇරියේ. වතුර සිතලම සිතලයි නේ?”

“අප්පා මේ ඒකද? මං බය වුනා සතෙක් සරප්පෙක්වත් දැකලද කියලා. සිස්ටර් එකේ හොට වෝටර් switch එක off කරලා ඇත්තේ ඒකයි.”

“අයියෝ කවුද අප්පා ඕවා දන්නේ. අන්කල් කියන්න එපැයි. කොහෙද එක තියෙන්නේ?”

“මං ආවට කමක් නැද්ද ඇතුලට සිස්ටර් පෙන්න්න.”

රාජු එහෙම කිව්වම රශ්මි කල්පනා කරේ මොකද කරන්නේ කියලා. දැන් ආයේ ඇදුම් අදාල දහලන වෙලාවක් නැති නිසා වගේම දැන් මෙහෙම ටවල් එකෙන් ඉන්නවා රාජු දැකල ඉවර නිසා ආයේ ඉතින් විරුද්ධ වෙන්න කියල හේතුවක් තිබුනෙත් නෑ

“අනේ කමක් නෑ, අන්කල් ඇවිල්ල පෙන්න්නකෝ. ඊට පස්සේ මං දන්නවා නේ?”

රශ්මි එහෙම කිව්වම රාජු විසි කැත්ත පැත්තකින් තියලා රශ්මිට ඉස්සර වෙලා බාත්රෑම් එක පැත්තට ගියා. රශ්මිත් ඒ පස්සෙන්ම ආවේ switch එක තියෙන තැන බලා ගන්න. රාජු බාත්රෑම් එක ඇතුලට ඔලුව දාල switch එක තියෙන පැත්තට හැරෙද්දීම දැක්කේ රශ්මි ගලවල දාල තිබුන රතු පාට පැන්ටියයි රතු පාට බ්‍රා එකයි. ඒක දැක්කම රාජුගේ කටේ කෙලත් හිදුනා. සාමාන්‍යයෙන් කළු පාට බ්‍රා දැකල තිබුනට මේ වගේ රතු පාට බ්‍රා එකක් දැක්කේ කාලෙකින්. ඒක දැකල වෙච්ච වෙනස හංගගෙන රාජු කතා කරේ,

“සිස්ටර්, මේ තියෙන්නේ switch එක. මේක උඩට දැම්මම තමා හොට වෙල්ටර් එක එන්නේ. on කරලා පොඩ්ඩක් වෙලා යනකන් ඉඳල කරාමේ අරින්න”

රාජු එහෙම කියද්දී රශ්මී ඔලුව දාල බැලුවේ switch එක දිහාවට. ඒ එකක්ම පැන්ට් එකයි බ්‍රා එකයි දැක්කම රශ්මීටත් හිතාගන්න බැරි උනා. ඒ ගැන කිසි දෙයක් ඔලුවට ආවේ නෑ රාජුට ඇතුලට එන්න කිව්වට. ආපු හැඟීම් යට පත් කරගෙන රාජුට තැන්කස් කරේ ඉක්මනට මනුස්සයව එතනින් යවාගන්න ඕන නිසා. ඒ වෙලේ රජුත් අපහසුතාවෙන් හිටිය නිසා ඉක්මනට එතනින් පිට වෙලා එලියට ආවා.

රාජු ගියාට පස්සේ රශ්මී කල්පනා කරන්න ගත්තේ අද වුනේ එකින් එක සිද්ද වෙන්නෙම නොවිය යුතු දේවල් කියලා. එකක් බයික් එකේ එද්දී වෙච්ච සිද්දිය දැන් රාජු තමන්ගේ underwear දැකපු සිද්දිය. ඒ ගැන කල්පනා කර කර ඉඳල කරාමේ ඇරියම උන් වතුර එන්න ගත්ත නිසා එහෙමම ඔලුව අල්ලාගෙන හිටියා මුළු ගතම තෙමෙන්න දීල. උණු වතුර පහස දැනෙද්දී ඇඟේ තිබුණු තෙහෙට්ටු ගතිය ටිකින් ටික මග ඇරෙනවා වගේ හැඟීමක් දැනුනේ ඒ වෙලේ.

රාජු ගියාට වඩා වේගෙන් එලියට ආවේ වෙච්ච දේ ගැන කිසි දෙයක් හිතාගන්න බැරුව. ඔලුවේ මැවී මැවී පෙනෙන්න ගත්තේ රතු පාට පැන්ටියයි බ්‍රා එකයි. ඊට අමතරව බයික් එකේ එද්දී රශ්මී ගේ කුක්කු දෙක පිටේ තද වෙච්ච එක ආයේ ආයේ දැනෙනවා වගේ දැනෙන්න ගත්තම රතු පාට බ්‍රා එක පිටින් කුක්කු දෙක කොහොමට තියෙන්න ඇතිද කියල හිතන ගමන්. ඒ දේවල් හිතද්දී රජුටත් නොදැනී රාජුගේ මල්ලි කෙලින් වෙනවා කියල රාජුට දැනුනම හිතින් සමාව ගත්තා අපෝ මම මේ මොනාද මේ හිතන පවු කාර දේවල් කියලා සිස්ටර් ගැන. කොච්චර දේවල් හිතුවත් රාජුගේ හිතට එන සිතුවිලි වලට වැට බදින්න පුළුවන් වුනේ නෑ.

ඒ නිසාම රාජ්‍ය වැඩ කර කර හිටපු තැනින් පොඩ්ඩක් පිටි පස්සට ගියේ රශ්මී ගේ කාමරේ ජනේලේ ජෙන තැනක ඉදන් විසි කැති ගහන්න හිතාගෙන. මොකද වාන්ස් එකක් ආවොත් ආයෙම රශ්මීට ටවල් එකෙන් බලන්න පුළුවන් කියලා හිතාගෙන. ඇවිල්ලත් විනාඩි 15කල් විතර යනකන් වැඩේ කරෙත් නොකර බැරි නිසා ජනේලේ පැත්ත බලාගෙන කොයි වෙලේ හරි ඒවි කියලා හිතාගෙන. ඒ වෙලේ ජනේලේ ඇරලා තිබුන නිසා රශ්මී ඇවිල්ල බැලුවොත් රාජ්‍ය ඉන්නවා කියලා ජෙනවා. ඒ නිසා රාජ්‍ය කරේ එතනින් පොඩ්ඩක් එහාට වෙලා ගහක් මුල වාඩි වෙලා නොපෙනෙන්න බලාගෙන හිටියේ නිකං හරි ජනේලේ වැහුවොත් ඔක්කොම අවුල් වෙන නිසා.

පැයකට වැඩිය ගියාට පස්සේ රශ්මී නාල ඉවර වෙලා ටවල් එක පිටින්ම ආවේ කාමරේට ඇවිල්ල කණ්නාඩිය ඉස්සරහ හිටගෙන කොන්ඩේ පිහන්න ගත්තේ සීතල වැඩි නිසා ඉක්මනට කොන්ඩේ වෙලා ගන්න ඕන නිසා. කන්නාඩිය ජනේලට ඉස්සරහ නිසා රශ්මී ජනේලට පිටු පාල හිටියේ. ඒ නිසා රාජ්‍යට රශ්මී ගේ පස්ස හොදට ජෙනවා. රශ්මී ඒ වෙලේ ඇන්දලා හිටියේ කොට ටවල් එකක් නිසා ගල් දෙකත් බාගයක් විතර එළියේ. රාජ්‍ය ටිකක් දුරට වෙන් හිටියත් ගල් දෙක ගොඩක් සුදුසි කියලා දැක්කා. ඒ වගේම පස්සට නැවිලා කොන්ඩේ පිහදානකොට පුක තව හොදට පිබිම්බිලා වගේ පෙනුනා ටවල් එකෙන් උනත්. මේ දේවල් දකිද්දී රාජ්‍ය ගේ හිත රාජ්‍යටම පාලනය කරගන්න බැරුව හිටියේ තමන් මේ බලන්නේ කනාසා සොයුරියක් දිහා නේද කියලවත් මිනිහට මතක් උනේ නැ. මේ කිසි දෙයක් නොදන්නා රශ්මී කොන්ඩේ පිහදාල ඉවර වෙලා අනිත් පැත්ත හැරුනම තමා දැක්කේ ජනේලේ ඇරලා කියලා. රාජ්‍ය ගහට මුවාවෙලා හිටපු නිසා රශ්මීට රාජ්‍ය ඉන්න බවක් නොපෙනුනත් ඇඳුම් මාරු කරන්න ඕන නිසා ඇවිල්ල ජනෙල් පියන් දෙකම වැහුවේ මේක නොදන්නා පාලාතක් නිසා. ජනෙල් දෙක වැහුවත් එක්ක රාජ්‍යගේ

බලාපොරොත්තු ඔක්කොම සුන් වෙලා ගියා. ඒ නිසා හෙමිට එතනින් අයින් වෙලා කලින් හිටපු තැනටම ගියා රඟමිට සැකයක් නොහිතෙන්, රාජු කියන්නේ අවුරුදු 58ක් විතර වෙන Army එකෙන් pension ගියා පරණ ආම් පොරක්. මිනිහා ආම් එකේ ඉන්න කාලේ එක එක ගැනු එක්ක හොදට සැප ගත්ත වර්තයක් දැන් පල්ලියට වෙලා මුර රස්සාවක් කරාට. මිනිහගේ හොර ගැනු සීන් නිසාම බැඳපු ගැනින් මිනිහව දාල ළමයි ලඟට ගියාට පස්සේ තමා මිනිහා පල්ලියට ආවේ. අවුරුදු 45ක් -50ක් විතර වෙනකම්ම එක එක ගැනු එක්ක හුකලා සැප අරගෙන තියෙනවා. කාලයක් ඉස්පිරිතාලෙක සිකුරිටි ජොබ් එකක් කරද්දී ඒ ඉස්පිරිතාලේ දොස්තර නෝනා කෙනෙක්ට වගේම නර්ස් ල දෙන්තෙක්ට හුකල තියෙනවා. තව AG ඔලිස් එකේ වැඩ කරන කාලේ එකේ මැඩම් කෙනෙක්ටත් හුකල පස්සේ ජොබ් එකෙන් අයින් වෙලා ආවේ මිනිහට මාට්ටු වුනාට පස්සේ, මොකද ඒ ගැනි ආයේ සැරයක් හොයාගෙන ඇවිල්ල. රාජු ගේ එකම විශේෂත්වය වුනේ එක පාරක් හුකපු ගැනියෙක්ට දෙපාරක් හුකන්නේ නැතුව හලලා දාන එක. හුකන්න සෙට් කර ගන්නකන් කියන මිනෑම දෙයක් වහලෙක් වගේ කරාට එක පාරක් බෙඩ් එකට අරගෙන හිකුවට පස්සේ සතපහකට ගණන් ගන්නේ නෑ. ඒ නිසාම සමහර ගැනු මිනිහව ජොබ් එකෙන් යන තැනට වැඩ කරලා තියෙනවා. කොච්චර බඩු කාරයෙක් වුනත් සල්ලි වලට ගණිකාවෝ හොයාගෙන ගිහිල්ල හුකන්නේ නෑ. ගොඩක් ට්‍රයි කරන්නේ සමාපේ උසස් කියල ඉන් ගැනු අයව අල්ලලා හුකල අතාරින්න. ඒක මිනිහගේ අමුතු මානසික මට්ටමක. මිනිහගේ ඒ ආසාවට අහුවුණ ගැනුත් ඉන්නවා එක එක තරාතිරමේ. ඒත් පල්ලියේ වැඩට ආවට පස්සේ මිනිහ දැන් අවුරුදු 10කට වැඩිය ඒ දේවල් වලින් දුරස් වෙලා ආගම දහමට නැඹුරු වෙලා ඒ වැඩ ටික කරගෙන ඉන්නේ. ඒත් අද සිද්ධ වුන දේවල් එක්ක රාජුට මිනිහගේ පරණ පුරුදු වල ආසාවල් එකින් එක උඩට ඉස්මතු වෙන්න පටන් ගත්තා කිව්වොත් වැරද්දක් නෑ.

-මතු සම්බන්ධයි-